

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Miroslava Jonáka a Romana Sugdola v hlavním líčení konaném dne 9. února 2021 v Praze

takto:

Podle § 226 písm. b) tr. řádu se **obžalovaný**

B. L., narozený xxx, v xxx, Mauricijská republika, občan Mauricijské republiky,

zprošťuje obžaloby

státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 23. 7. 2020, sp. zn. 1 KZV 181/2019,

pro skutek, jehož se měl dopustit tím, že dne 14. 7. 2018, kolem 18.30 hod., v xxx, v ložnici společně užívaného bytu ve xxx. nadzemním podlaží, poté, co s ním poškozená S. M. M. L., nar. xxx, počátkem července 2018 ukončila partnerský vztah kvůli jeho verbálně i brachiálně násilnému jednání vůči její osobě, požadoval po poškozené pohlavní styk formou soulože, což poškozená opakovaně odmítla, obžalovaný však na ni stále naléhal, poškozená se nejprve snažila najít pro obžalovaného věrohodnou záminku k tomu, aby mohla z bytu odejít, což se jí nepodařilo, proto se z obavy z dalšího násilnického chování obžalovaného před ním svlékla do naha a řekla mu, že s ním pohlavní styk mít nechce, ale pokud k němu nepotřebuje její souhlas, tak ať to udělá, na to obžalovaný začal poškozenou hladit a líbat po celém těle, zasunul jí prsty do jejího přirození a poté si na poškozenou lehl a vykonal na ní vaginální soulož, následně ji otočil na břicho a pokračoval v souloži v poloze zezadu až do svého vyvrcholení, poškozená po celou dobu plakala a opakovala mu, že to nechce, čehož obžalovaný nedbal a ve svém jednání pokračoval, současně se pokusila obžalovaného od sebe odstrčit, což se jí pro jeho fyzickou převahu nepodařilo, proto se poškozená z obavy z možných následků nepodrobena se požadavkům obžalovaného tomuto jednání dál aktivně fyzicky nebránila,

a v důsledku jednání obžalovaného došlo u poškozené k rozvoji posttraumatické stresové poruchy středního stupně, s projevy flashbacky znásilnění, poruchou spánku, vyhubým chováním, hypervigilitou (zvýšenou bdělostí – lekavostí), přítomností snů s nepříjemnými obsahy a depresivním prožíváním, která omezovala poškozenou v obvyklém způsobu života po dobu minimálně 2 měsíců,

čímž měl spáchat zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se **poškozená S. M. M. L.**, narozená xxx, **odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že obžalovaného B.a L. a poškozenou S. M. L. pojil od roku 2017 partnerský vztah a posléze též formální svazek uzavřený podle francouzského práva. Na jaře roku 2018 se spolu přestěhovali do Prahy, kde bydleli v pronajatém bytě na xxx a oba pracovali ve společnosti Xxx.

2. Obžalovaný je vznětlivé povahy, kterou ještě výrazně umocňuje alkohol. Již v roce 2017, kdy spolu žili na Mauriciu, obžalovaný na poškozenou žárlil, obviňoval ji z nevěry, psal jí vyčítavé smsky. Někdy ji napadal i fyzicky. Když se uklidnil a vystřízlivěl, vždy svého chování litoval, omlouval se za něj a sliboval, že už k němu víckrát nedojde. Jakmile jej ale poškozená něčím popudila (třeba i maličkostí), choval se opět agresivně. Nikdy ale nepoužil násilí k tomu, aby si na poškozené vynutil nějaké sexuální aktivity. Poškozená na obžalovaného během konfliktů někdy křičela a nadávala mu, že je blbec nebo zkurvysyn, kterého nikdy neměla potkat. Navenek (ve vztahu k přátelům a známým) své partnerské problémy neventilovali.

3. Po příjezdu do Prahy se chování obžalovaného ještě zhoršilo. Často poškozenou fyzicky napadal (dal jí facku, trásl s ní, chytal ji pevně za ruce, narazil ji na zeď nebo na postel), ponižoval ji (například jí jednou neumožnil zavřít dveře od WC, když tam potřebovala jít). Asi největší incident do nyní projednávaného skutku se odehrál v dubnu/květnu 2018 – hádali se, obžalovaný s poškozenou udeřil o zeď a také jí vyhrožoval sebevraždou. Následně se jí za to omluvil v sms, v níž podrobně zpytoval své svědomí a litoval budoucností, kterou nebudou mít, bude-li se takhle chovat. Po pracovní party dne 14. 6. 2018, na níž se obžalovaný opil, mezi nimi došlo k další potyčce, při níž se obžalovaný sám zranil a poté chtěl, aby ho poškozená objala. Ta nechtěla, ale nakonec to udělala, aby se uklidnil.

4. V průběhu vztahu se obžalovaný po poškozené často dožadoval sexu, když ona nechtěla. Nikdy ji k němu ale nepřinutil. Stalo se, že masturboval, zatímco ona spala, a probudilo ji to. Agresivní chování obžalovaného nakonec vedlo poškozenou k rozhodnutí, že jejich vztah ukončí, což mu sdělila počátkem července 2018. Nepřijal to dobře, ale nijak jí v reakci na to neublížil. Stále bydleli ve společném bytě a spali v jedné posteli. I po rozchodu se obžalovaný domáhal sexu, což poškozená odmítala.

5. Tak tomu bylo i po ránu dne 14. 7. 2018. Ani tentokrát nechtěla poškozená k sexu svolit s tím, že už nejsou partneri. Obžalovaný na ni naléhal, nadával jí, že je kurva a děvka, a říkal, že když mohla mít sex i s jinými v době, kdy nebyla zasnoubená, má ho mít nyní s ním. Poškozená chtěla z bytu odejít, to jí ale obžalovaný nedovolil a zamkl. Pak se však uklidnil a během dne byl klidný. Poškozená v bytě zůstala a sledovala filmy. Odpoledne se ale obžalovaný vrátil ke svému naléhání. Poškozená nevěděla, co má dělat, snažila se najít způsob, jak opustit byt, proto řekla obžalovanému, že si musí vzít kondom, doufajíc, že pro něj půjde a ona mezitím bude moci odejít. On ale kondom odmítl, dál naléhal a urážel poškozenou.

6. Na to se poškozená svlékla donaha a sdělila obžalovanému, že její souhlas nemá, ale pokud jej nepotřebuje, aby to udělal. V reakci na to k ní obžalovaný přistoupil, začal ji hladit a zasunul jí prsty do přirození. Poté do ní vnikl a souložil s ní. Poškozená plakala, vyčítala mu, co dělá, a rukama přiloženými na jeho prsou se ho snažila odstrčit. Na to on jí řekl, aby toho nechala, nebo ho zraní.

Shodu s prvopisem stvrzuje: Lucie Slámová.

Ze strachu, že by mohl použít násilí, poškozená přestala. Plakala a on pokračoval. Pak jí řekl, že pokud chce, aby to bylo rychlejší, má se otočit. Ona nechtěla, tak ji otočil sám a pokračoval v poloze zezadu. Prosila ho, aby alespoň nejakuloval do ní, protože nebere antikoncepci. On nakonec vyvrcholil částečně do ní, částečně na její záda, která jí poté utřel. Chvilí na to se sám zděsil toho, co udělal, a vyhověl jejímu přání, aby ji nechal o samotě.

7. Poškozená mu ještě půjčila svůj notebook, aby si mohl zarezervovat letenku na Mauricius. Sama pak přes aplikaci Snapchat kontaktovala kamarádku Célii, které se svěřila s tím, že ji obžalovaný znásilnil. Shodly se na tom, že nemůže v bytě zůstat, a Célie jí poradila, aby se obrátila na kolegu z práce Thomase R., což poškozená udělala a domluvili se, že zůstane na noc v jeho volném bytě, protože Thomas pracoval. Po krátkém dohadování ji obžalovaný nechal jít. Nejprve nechtěla ohlásit, co se jí stalo, bála se, že jí obžalovaný ublíží. Nakonec to ale udělala a policie jí slíbila, že ji ochrání.

8. Necítila se ale ochráněna. Celá událost se jí neustále vracela. Bála se obžalovaného, bála se přejít ulici, bála se o svůj život. Rozhodla se proto opustit Českou republiku. Mrzí ji to, protože zbožňovala Prahu, ale už se tu necítila v bezpečí. Má noční můry a poruchy spánku, musí navštěvovat terapie s odborníky, aby jí pomohli. Přišla o kariéru, kterou si v ČR vybuodovala i o chuť do společenského života. Události inkriminovaného dne i celé soužití s obžalovaným pro ni byly velmi traumatizující a měly negativní dopad na její psychický stav i intimní život.

9. **Obžalovaný B. L.** byl k hlavnímu líčení řádně a včas předvolán, přičemž hlavní líčení bylo na základě jeho žádosti, odůvodněné epidemiologickými a ekonomickými důvody, v souladu s § 202 odst. 2, 4, 5 tr. řádu provedeno v jeho nepřítomnosti (*v písemné žádosti je zřejmá nesprávnost týkající se data hlavního líčení, nicméně i s ohledem na to, že hlavní líčení bylo naříděno pouze na jeden dvoudenní termín, je zřejmé, že se opravdu jedná pouze o nesprávnost nemající vliv na věcný obsah žádosti – pozn. soudu*).

10. Ve své **výpovědi v přípravném řízení** obžalovaný vinu popřel. Popsal, že se s poškozenou seznámili na Mauriciu, kde uzavřeli registrované partnerství. Rozhodli se, že pojedou žít a pracovat do Prahy. Zde bydleli ve společném nájmu na adrese xxx. Od nějaké doby to již v jejich vztahu nebylo ono, poškozená sama nevěděla, co chce.

11. Dne 14. 7. 2018 byli společně doma, probudili se v posteli. Poškozená si stěžovala, že ji bolí záda, navrhl jí tedy masáž, s níž souhlasila. Pak vlezli do postele a začali mluvit o situaci mezi nimi. Obžalovaný navrhl, aby se pomilovali, aby zlomili chlad, který mezi nimi byl. Napoprvé mu poškozená řekla, že ne, a když se jí zeptal znovu, řekla ano. Po svém souhlasu se sama svlékla a rovněž obžalovanému svlékla šortky. Políbili se, obžalovaný si k ní lehl a začal ji líbat po celém těle. Ona mu dělala totéž, také jej hladila a líbala. Při líbání hladil její přirození a poté do ní penetroval. Užívali si to, ona jej přitom pevně držela za hýždě. Řekl jí pak, aby se otočila, s čímž souhlasila a sama to udělala. Dále ji penetroval z pozice zezadu, potom skončil a ejakuloval jí na záda. Poté si lehl vedle ní. Do té doby byla v pohodě, chtěla to, nevyjádřila žádný odpor, chovala se normálně. Společně v klidu leželi cca 1 minutu. Pak začala plakat a obviňovat jej, že ji znásilnil. I když jejich milování bylo oboustranně dobrovolné, omluvil se jí. Nikdy by svou partnerku nenutil, aby s ním musela spát. Nikdy by ji k ničemu nenutil násilím, neublížil by jí.

12. Ve své následné **výpovědi ve vazebním zasedání** obžalovaný popsal událost souladně s předchozí výpovědí. Dále též uvedl, že během pohlavního styku se od něho poškozená neodtahovala. To, že poškozená popisovala, že ji znásilnil, si nedovede nijak vysvětlit. Po styku mu řekla, aby odešel z pokoje, což učinil, a ona šla ke kamarádovi. Poté jej po whatsappu obvinila, že ji znásilnil. Pro něho to znásilnění nebylo, ale dostal strach, když jej z toho obvinila, tak se jí omluvil.

13. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, psychiatrie a klinická psychologie**, včetně jeho doplňku, který na obžalovaného B.a Lavioletta vypracovali znalci MUDr. Luděk Fiala, MBA a prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc., vyplývá, že obžalovaný netrpí a v době činu netrpěl žádnou duševní poruchou, závislostí na alkoholu nebo návykových

látkách ani žádnou sexuální deviací. V době spáchání činu nebyl pod vlivem alkoholu ani jiných návykových látek. Jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti byly zachovány v plné míře. Bylo u něho provedeno PPG vyšetření, z něhož vyplývá, že obžalovaný je heterosexuálně orientovaný, nebyla u něho shledána žádná sexuální deviace. Obžalovaný nevyžaduje žádné ochranné léčení, je schopen chápat smysl trestního řízení.

14. Intelektově je obžalovaný průměrný, není u něho forenzně významnější poškození centrálního nervového systému, nebyly zjištěny žádné faktory, které snižovaly jeho schopnosti adekvátně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Osobnost obžalovaného je bez výraznějších anomálií, bez zjevných známek citové či sociální maladaptace. Emocionalita je celkem diferencovaná, afektivita a psychika dostatečně stabilní. Motivace trestného činu, bude-li mu prokázán, nebude podmíněna žádnou psychickou nebo sexuální patologií. Kulturní odlišnost by za určitých okolností mohla mít vliv na jeho chování, z forenzního hlediska jde ale o zcela nepodstatnou věc.

15. Soud nevyhověl důkaznímu návrhu obhajoby na zajištění doplňujícího výslechu obžalovaného prostřednictvím videokonferenčního zařízení, vznesenému pro případ, že by soud měl za to, že se potřebuje obžalovaného ještě doptat na nějaké informace. Jednak by byl tento úkon s ohledem na aktuální místo pobytu obžalovaného v exotické zemi ve spojitosti s mimořádnými protiepidemickými opatřeními limitujícími mezinárodní justiční spolupráci jen obtížně realizovatelný a výrazně by prodloužil dobu trvání tohoto trestního řízení, především k němu ale neshledal soud vzhledem k důkazní situaci důvod, neboť obžalovaný své stanovisko jednoznačně vyjádřil již v přípravném řízení, jím podaná verze skutkového děje je zcela zřejmá a soud tak nepovažoval za nutné jej vyslechnout znovu. Stejně tak oproti návrhu obhajoby nepřistoupil soud k výslechu svědka Job Y., duchovního, u něhož obžalovaný pobýval v době po svém propuštění z vazby a jenž měl podat výpověď o povaze obžalovaného. O té má soud již dostatečně vypovídající obraz, a to nejen na základě výpovědi poškozené, ale i na základě dalších důkazních prostředků, zejména komunikace, již si oba vyměnili či výpovědi svědka R.. Svědectví Job Y. by tak bylo lze připustit jako relevantní pouze ve vztahu ke zkoumání chování obžalovaného po činu, jež má význam při stanovení druhu a výměry trestu, to však nebylo s ohledem na meritorní rozhodnutí nutné.

16. Podle § 211 odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 202 odst. 3, 5 tr. řádu soud v hlavním líčení přehrál videozáznam výslechu **svědkyně S. M. M. L.** z přípravného řízení ze dne 1. 2. 2019, jenž proběhl za účasti obhájce obžalovaného, a dále též podle stejných ustanovení přečetl protokol o výslechu této svědkyně ze dne 16. 7. 2018, který byl proveden jako neodkladný úkon za účasti soudce. K tomuto procesnímu postupu soud dodává, že osobní výslech svědkyně žádná strana nenavrhovala, soud jej nepovažoval za nutný s ohledem na skutečnost, že svědkyně k věci v přípravném řízení dvakrát velmi podrobně vypovídala, přičemž výslech dne 1. 2. 2019 proběhl kontradiktorním způsobem, kdy obhájci obžalovaného bylo umožněno výslechu se zúčastnit a klást svědkyni otázky. S ohledem na závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie o hrozící opakované traumatizaci této svědkyně – poškozené v případě jejích opakovaných výslechů by ostatně byly splněny i procesní podmínky pro čtení její výpovědi vyplývající z 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, neboť zdravotní stav svědkyně (posttraumatická stresová porucha spojená s hrozbou opakované traumatizace) neumožňuje její opakovaný výslech, aniž by došlo k hrozbě zhoršení jejího zdravotního stavu, navíc poškozená je zvláště zranitelná oběť ve smyslu § 2 odst. 4 písm. d) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, u níž citovaný zákon zdůrazňuje nutnost provádět výslech tak, aby nemusel být později opakován, což bylo v případě kontradiktorně provedeného výslechu v přípravném řízení v této trestní věci splněno.

17. Svědkyně S. M. M. L. ve své **svědecké výpovědi dne 1. 2. 2019** popsala, že v Praze bydlí a pracuje již 4 roky. V minulosti navštívila psychiatra či psychologa pouze jednou, ve svých třinácti letech kvůli hádkám s rodiči, jinak se neléčila.

18. Obžalovaného potkala v roce 2017 na Mauriciu, kde byla pracovně. Vážný vztah začali mít okolo června či července 2017, někdy kolem září spolu začali bydlet, pak se rozhodli, že společně pojedou do Prahy, k čemuž došlo v březnu 2018. Letenku obžalovanému uhradila poškozená. Zde oba pracovali ve společnosti Xxx a bydleli spolu v nájemním bytě v xxx ulici. Měli uzavřený partnerský pakt podle francouzského práva.

19. Pomalu, již na Mauriciu, poprvé v prosinci 2017, začalo násilné chování obžalovaného. Tehdy zjistila, že ji během šesti měsíců podváděl, opustila byt a on jí posílal spoustu zpráv, které začaly být nesrozumitelné. Asi po hodině se vrátila a obžalovaný byl úplně opilý. Křičel na ni, chytal ji za ruce, hodil ji na zeď a také na zem. Choval se jako jiný člověk, jako blázen. Snažila se odejít, ale on ji silně držel. Snažila se i utéct přes balkon. Jak se snažila bránit, dal jí facku a ona upadla na zem. Poté běžela do postele, obžalovaný ji chytil za ruce a znovu jí dal facku. Byl úplně opilý, třásl s ní a křičel. Poté vzhledem k opilosti usnul a spal až do druhého dne. Ráno se omlouval, že takto běžně nepije, že to byla špatná reakce na alkohol, že tohle se nikdy nestalo a nestane.

20. Během ledna, února a března byl více a více verbálně agresivní – ze začátku šlo o posílání zpráv jako: „*Jsi mi jedno, nezajímáš mě, budeš bydlet sama, do Prahy s tebou nepojedu*“. Potom, když se na ni začal zlobit, zamykal klíčem dveře a nenechal ji jít ven. Když se verbálně hádali, chytal ji silně za ruce (*svědkyně ukazovala, že konkrétně za bicepsy*), aby jí ukázal, že je silnější. Jednou se hádali, byla v ložnici a obžalovaný ji vzal a hodil na postel, byl nad ní a ona se nemohla pohybovat nebo utéct. Z toho držení za ruce měla modřiny, jednou ji měla i za uchem. Modřiny jí obžalovaný způsobil víckrát.

21. Do Prahy přicestovali v polovině března a hned první víkend začal být obžalovaný velice agresivní. Nikdy to nebylo tak, že by ji udeřil pěstí, ale třásl s ní u zdi nebo jí vzal hlavu a silou ji přitlačil k zemi nebo na zeď a třásl s ní. Většinou poškozenou takto strhnul k zemi nebo ji držel u zdi. Vždycky, když se snažila bránit, dal ji na postel a držel ji, že se nemohla hýbat. Když křičela o pomoc, dával jí vždycky ruku na ústa a nesundal ji, dokud se nepřestala hýbat nebo křičet.

22. Toto bylo stále častější a násilnější. K větší události došlo v dubnu nebo na počátku května, kdy ji obžalovaný uchoпил a mlátil s ní o zeď, pak ji odhodil na zem. Takhle to bylo vždycky, ale v tom květnu či dubnu to bylo opravdu silné, také chtěl skočit z okna – otevíral je a vyhrožoval poškozené, že skočí. Vždycky, když tohle udělal, bála se, že skočí, tak dělala, cokoli chtěl. Chtěla ho pak opustit, ale on si vždycky další den uvědomil, co udělal, omlouval se, kupoval jí růže nebo do práce přinesl sladkost. Když ale pak byla odtazita, třeba ho nechtěla políbit, začal být znovu agresivní a bylo to zase stejné. Po popisované události z dubna či května ji nicméně fyzicky nenapadl asi měsíc a půl.

23. Potom měli 14. června party v práci, kde byli s přáteli. Obžalovaný pil, ale to bylo v pořádku. Řekl pak vtip, ona mu řekla, že to není legrační, a úplně se mu změnila nálada. Bála se, že obžalovaný před kolegy něco udělá, tak se rozhodla, že odejde, a on ji následoval. Začal ji násilně chytat za ruku. Viděla, že to bude těžké, tak začala utíkat. Následoval ji, začal jí nadávat, vyčítal jí, že mu říká, že jeho vtip nebyl legrační. Vzpomínka na ten den je pro ni trochu zmatená, vzpomíná si ale, že byl agresivní, násilný, začal ji napadat. Ona se snažila utéct, on ji strhnul zpátky. Slyšeli pak mluvit nějaké lidi a obžalovaný hodil poškozenou do křoví, aby ji schoval. Rozbil o její hlavu elektronickou cigaretu, kterou měla, takže pak měla bouli. Přestala křičet, a jak byl opilý, utekla před ním. Běžel za ní a chytil ji za nohy, aby ji srazil na zem. Přitom sám spadl a poranil si hlavu o zem. Oba byli na zemi, a když viděla, že obžalovaný krvácí na hlavě, přestala utíkat. Obžalovaný plakal, křičel, měl roztrženou košili a všude krev. Poškozená zavolala taxi. Když dojeli domů, obžalovaný plakal, křičel, chtěl, aby jej objala. To nechtěla, ale zranění mu vyčistila a dala mu náplast, kterou si strhával. Když se osprchoval, chtěl znovu, aby ho objala. Ona původně nechtěla, ale pak ho nechala, aby ji objal, a nakonec usnul. Na bouli na hlavě si pak dala zmraženou zeleninu. Když se vzbudila, obžalovaný, jenž byl stále opilý, ji slyšel, to ho naštválo, vstal a začal s poškozenou trást,

odhodil ji na zeď a do postele. Šla tedy zpátky do postele, aby jej nevzbudila. Když se nakonec vzbudil, samozřejmě se omluvil.

24. Jednou došlo k ponižující události. Když přišla domů, obžalovaný ji napadal, tak se zamkla v koupelně a řekla, že zavolá otce. Obžalovaný řekl, že dobře, ale on má v obýváku její kočku. Otevřela tedy dveře. Potřebovala se vyčurat a on ji donutil, aby to udělala při otevřených dveřích, takže nemohla svému otci volat.

25. Během jejich vztahu obžalovaný neustále vyžadoval sex. Stávalo se, že spala a on masturboval. Mnohokrát se dohadovali, ona sex nechtěla, on chtěl, ale nikdy ji k němu nenutil. Pouze při té události v dubnu či květnu, když jí znemožnil pohyb na posteli, násilně ji políbil a řekl, že když to bude chtít udělat, tak to udělá. Této události (incidentu v dubnu či květnu) se týkala omluvná SMS zpráva, v níž jí napsal, že si pamatuje všechno, co jí udělal, a toto ve zprávě popisoval. Po tomto fyzickém napadení viděla e-mail, jímž obžalovaný kontaktoval nějakého psychologa (jméno si nepamatuje) s tím, že má problém s domácím násilím a je závislý na sexu; jinak neví o tom, že by se obžalovaný léčil nebo měl nějaké psychické problémy. Ví, že jej jako dítě zneužil jeho strýc.

26. K napadání ze strany obžalovaného docházelo například, když šla pít s přáteli či navštívila o víkendu bez něho rodinu, mnohokrát také proto, že nechtěla sex. Od té doby, co začal být agresivní, tedy mezi lednem a 14. červencem, měli konsensuální sex asi dvakrát. Dohadovali se také kvůli jeho žárlivosti, když měla v telefonu fotografie s nějakými kamarády, které po ní požadoval smazat. Napadal ji, když neudělala, co chtěl, třeba šla s těmi přáteli nebo nevymazala fotky.

27. Chtěla obžalovaného opustit, ale bála se. 24. června měli jet společně do Francie. Řekla mu, že pojede sama, obžalovaný chtěl jet s ní, ale ona to odmítla. Fyzicky už ji nenapadl, ona jela do Francie a chtěla požádat o pomoc, ale neudělala to, protože se bála, že by to zjistil. Do České republiky přijela zpátky 4. července, a jakmile přišla do bytu, chtěl, aby ho objala, což odmítla. Měla se jít najíst s kamarádkou, ale obžalovaný v reakci na její odmítnutí obejmout ho zamkl dveře a vzal jí klíče. Nechtěl, aby odešla, ale když mu řekla, že musí do práce, a že pokud nepřijde, lidé se budou ptát nebo přijdou, nechal ji jít ven. O dva dny později mu řekla, že je konec, což on nikdy neakceptoval. Mezi 4. a 14. červencem se obžalovaný choval proměnlivě, jednou jako dobrý muž, říkal, že ví, že je konec, že odjede, načež za dvě hodiny říkal, že neodjede, poškozená se k němu má vrátit, nemůže ho nechat. Tohle se dělo každý večer. Během této doby ji nijak nenapadl. Verbálně jí nevyhrožoval, ale třeba se nad ní postavil a velice ošklivě se na ni díval. Říkal jí, že jestli odejde, on se zabije a bude to její vina. Poškozená nikdy své rozhodnutí nezměnila, trvala na tom, že je konec.

28. Obžalovaný po ukončení vztahu z její strany stále vyžadoval sex, začal být i verbálně agresivní. Dne 14. 7. 2018 byl víkend, oba měli volno. Po probuzení obžalovaný říkal, že odjede, a opět říkal, že nemůže akceptovat, že spolu už nebudou mít nikdy sex. Ona mu říkala, že nechce, že už nejsou spolu. Obžalovaný začal být velice agresivní, říkal jí, že je kurva, že jestli měla předtím sex s jinými muži, nemůže jemu říkat ne, že to musí udělat. Chtěla v tu chvíli byt opustit, oblékla se, ale obžalovaný vzal klíče a zavřel dveře, nechtěl, aby odešla. Snažil se jí oblečení opakovaně sundávat, ona si je opakovaně zase oblékala. Dveře byly zavřené, on se ji snažil svléknout, šla tedy zpět do postele spát. Obžalovaný se přestal dožadovat sexu, ona celý den strávila v posteli a dívala se na filmy. Obžalovaný byl celý den velice klidný. Asi kolem čtvrté či páté odpoledne však začal znovu, byl ještě agresivnější (změnil se mu pohled, měl stisknutou čelist), verbálně ji napadal. Říkal jí, že mu nemůže říct ne, skoro na ni křičel. Opět jí říkal, že je kurva, děvka, že je mu jedno, že (sex) nechce, že musí.

29. Začala se opravdu bát, protože to nepřestávalo. Dveře byly zavřené, nevěděla, co má dělat. Snažila se najít způsob, aby se to nestalo. Nejdříve chtěla získat čas, že teď není připravená, ale to mu bylo jedno. Snažila se mu říct, že nadále nebere prášky a on si musí vzít kondom, protože si myslela, že kdyby (pro kondomy) šel ven, měla by šanci utéct, než by se vrátil. On to odmítl, řekl,

že si žádné kondomy brát nebude, že to nevádí, že si ona pak může vzít pilulku po sexu. Když to odmítala s tím, že to není zdravotně dobré, říkal jí, že ho to nezajímá. Ptala se ho, co bude dělat, pokud otěhotní, na což jí odpověděl, že kdyby se to stalo, půjde na potrat. Opět jí řekl, že měla sex s bývalým přítelem, a když jemu řekla ano, tak nemůže obžalovanému říkat ne. Opravdu se v tu chvíli bála, ne toho, že ji znásilní, ale že ji zmlátí. Snažila se najít cestu, aby pochopil, že musí přestat, a uklidnil se. Zeptala se ho, zda to udělá, když ona nebude chtít, na což odpověděl, že to chce udělat. Pořád jí říkal, že je děvka, že nemůže říct ne. Nevěděla, co má dělat, dveře byly zavřené. Kdyby si vzala telefon, vzal by jí ho. Chtěla získat více času, aby našla nějaké řešení.

30. Řekla tedy obžalovanému, že pokud nepotřebuje její souhlas, má to udělat. Pořád ji napadal, říkal jí „kurvo“. Svlékla se tedy a řekla mu, že pokud je pouze jako věc (objekt), ona nechce, ale pokud nepotřebuje její „ano“... Myslela si, že tomu porozuměl, protože na okamžik přestal, ale o pár sekund později na ni vlezl. Na začátku na ni pouze sahal rukou, poté jí strčil prsty do vaginy. Ona plakala, ale obžalovaný nepřestával, ani se na ni vlastně nedíval. Poté do ní vnikl a začal mít sex. Ona plakala, bála se, položila ruce na jeho prsa a snažila se ho odstrčit, říkala mu: „*Podívej se na mě, co jsi udělal, co děláš!*“ V tu chvíli začal být agresivní a chladným tónem jí řekl, aby dala pryč ruce a nestrkala do něho, že mu ublíží. Ona přestala, pouze plakala, myslela si, že to udělá, ale ne násilím. Myslela si, že kdyby více odporovala, mohl by být násilnější. Pořád plakala a on pokračoval. Žádala ho, aby jí neublížoval, a on jí potom řekl, že pokud chce, aby to bylo rychlé, má se otočit. Nechtěla, řekla ne. Je strašně ponižující tohle udělat. Řekl jí, že pokud chce, aby to bylo rychlé, má to udělat. Znovu to odmítla, tak jí vzal a otočil sám a začal znovu. Žádala ho, aby nevyvrcholil do ní, protože nebere pilulky. On nakonec skončil a udělal to do ní a na její záda. Pak vzal ručník, aby jí záda očistil. Lehnul si vedle ní, díval se na ni a potom řekl: „*Bože, co jsem to udělal? Já jsem tě znásilnil. Já se omlouvám.*“ Vypadalo to, že je šokovaný sám za sebe. Požádala ho, aby ji nechal samotnou, což akceptoval a šel do obývacího pokoje. Při znásilnění nedošlo k fyzickému zranění. Během znásilnění obžalovaného za hýždě nedržela. Sama se předtím svlékla, ale jemu nic nesvlékala.

31. Poškozená zůstala v ložnici a zamkla se klíčem. Pak se oblékla, vzala si telefon a za několik minut šla na aplikaci snapchat a poslala zprávu kamarádce Célie, která byla na obchodní cestě na Madagaskaru. Řekla jí, že ji obžalovaný znásilnil a že to nemá nikomu říkat. Nevěděla, co má dělat, dveře byly zavřené, obžalovaný měl klíče. Zůstala tedy v ložnici a asi o hodinu později ji obžalovaný požádal o notebook, a aby mu zarezervovala letenku. Ona mu dala notebook s tím, at' si to udělá sám. Říkal jí, že si na pátek zarezervoval jednosměrnou letenku na Mauricius. Célie jí potom poslala zprávu, že zavolala Thomase R. a že má poškozená najít způsob, jak mu zavolat, čeká na ni, že poškozená nemůže v bytě zůstat. Poškozená požádala otce, aby jí zavolal, a když volal, řekla, že jde ven, aby telefon zvedla. Obžalovaný ji nechal, poškozená rychle promluvila s otcem a pak zavolala Thomasovi. Ten jí řekl, že si má najít nějakou výmluvu a přijít za ním, že od deseti bude pracovat (měl mít noční směnu), takže poškozená bude mít k dispozici jeho byt. Šla zpátky do bytu a řekla obžalovanému, že otec se bál, protože měla divný hlas, a že volal Thomasovi a řekl poškozené, že jestli k Thomasovi večer nepůjde, Thomas ji přijde vyzvednout. Obžalovaný se nejdřív zlobil, že to není věc otce poškozené. Řekla mu tedy, zda dává přednost tomu, aby šla pryč na jeden večer, když Thomas pracuje, nebo aby Thomas přišel k nim. Nechal ji tedy jít. Už bylo pozdě a Thomas musel jít pracovat, potkali se proto v restauraci poblíž práce. Něco snědli, on jí dal své klíče, šel do práce a ona šla k němu. Chtěla u něho zůstat, než obžalovaný odletí (byla sobota a let měl být příští pátek). Plánovala, že v pondělí, když bude obžalovaný v práci, půjde s Thomasem domů a vezme si tam pár věcí a kočku. Požádala pak kolegyni Aurélii, která odjížděla na měsíc na pracovní cestu, zda by u ní týden mohla být s kočkou, protože Thomas má alergii a kočku by si k němu nemohla vzít.

32. Původně se poškozená rozhodla, že to nechce hned hlásit, a čekala, až obžalovaný odletí, aby jí nemohl ublížit, znovu ji znásilnit. Den poté jí začal znovu vyhrožovat, šla tedy na policii, kde jí slíbili, že ji ochrání. Vůbec se však necítí chráněna, její návrh na předběžné opatření byl zamítnut. Proto se rozhodla opustit Českou republiku, neboť se zde bojí být. Bojí se přejít silnici, jít do práce. Bojí se, že když obžalovaného jednou uvidí na ulici, může ji zabít. Obžalovaný ji od prosince 2018

opakovane kontaktuje zprávami a vyčítá jí, co mu udělala. Po návratu do Prahy a po znásilnění se jí zhoršily nervové tiky, které měla již v minulosti. Léky neužívá, chodí na terapii k psychologovi v ČR i ve Francii.

33. Ve své předchozí **svědecké výpovědi dne 16. 7. 2018** poškozená popisovala soužití s obžalovaným a událost ze dne 14. 7. 2018 souladně s výše citovanou výpovědí. Nad rámec skutečností, které později zopakovala či rozvedla ve své výpovědi dne 1. 2. 2019, uvedla též to, že během konfliktů s obžalovaným na něho i ona křičela a říkala mu sprostá slova. Říkala mu, že by ho raději nepotkala, že je blbec, i nadávky jako zkurvysyn a podobně. Popsala též, že jí brával telefon, aby nemohla nikam volat, a vyhrožoval, že jej rozbije. Toto napadání se v Praze v bytě mělo dít každé 3-4 dny. Když se před jejím odjezdem do Francie dohadovali, že s ním nemůže jet, řekl jí, aby nezapomněla, že tu s ním zůstává její kočka. Pokud jde o konflikt ráno dne 14. 7. 2018, když se obžalovaný domáhal sexu, zeptala se ho tehdy také, jestli bude schopný ji znásilnit, a on jí řekl, že ne. Ke své obraně při pohlavním styku dodala, že zpočátku pouze plakala, myslela si, že přestane. Potom do obžalovaného strčila, on na ni přenesl váhu svého těla a říkal jí, ať do něho nestrká, že ho bolí hrud'

34. Poškozená také podrobněji popsala následnou komunikaci s obžalovaným dne 15. 7. 2018, při níž obžalovaný – který zjistil, že spala u Thomase – upozorňoval, že včera sice Thomas byl v práci, ale dnes nepracuje, tvrdil, že poškozená ho podvádí a chce sex jenom s Thomasem. Říkal, že nepodepíše dokumenty ke zrušení jejich partnerského vztahu, že půjde do práce a poníží ji, udělá skandál. S Aurélií potom zavolaly policii.

35. Nad rámec uvedených skutečností, které jsou v obsahovém souladu s následnou výpovědí svědkyně a pouze ji určitým způsobem doplňují, je k okamžiku, kdy se obžalovaný během sexuálního styku dožadoval, aby se poškozená otočila, v její první svědecké výpovědi uvedeno: „*On tedy říkal, že pokud chceš, aby to bylo rychle, tak tě otočím, že je to více ponižující. Nutil mě, abych se otočila. Snažil se mě otočit.*“ Poškozená nicméně ve své následné velmi podrobné a detailní výpovědi v rámci kontradiktorně provedeného výslechu výraz „*ponižující*“ použila, ale poněkud v jiném smyslu, konkrétně jako vysvětlení svého vnímání žádosti obžalovaného a důvodu, proč ji odmítala, tedy že takovou praktiku ona považuje za ponižující, nikoli tak, že by sám obžalovaný vyřkl slova, že ji otočí, protože to je více ponižující. Vzhledem k této skutečnosti a též k tomu, že uvedený obrat, pokud by jej obžalovaný použil, nepůsobí souladně se zbytkem líčení poškozené, z něhož nevyplývá záměr obžalovaného poškozenou ponížit, spíše neovládnutí sexuálního pudu, vycházel soud v tomto bodě z posléze učiněné kontradiktorní výpovědi poškozené, zaznamenané i na videozáznamu, když je pravděpodobné, že při její prvotní výpovědi se jednalo o nepřesnost v překladu či protokolaci; ani v opačném případě by se nicméně na právních závěrech soudu nic nezměnilo.

36. Na poškozenou byl znalci MUDr. Monikou Cendelínovou a PhDr. Štěpánem Vymětalem, Ph.D, vypracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie.**

37. Z tohoto posudku, vypracovaného dne 29. 10. 2018, vyplývá, že poškozená netrpí poruchou, která by snižovala její schopnost správně vnímat a interpretovat prožité události. Poškozená vykazuje znaky posttraumatické stresové poruchy, která byla zjištěna klinickým psychiatrickým a psychologickým vyšetřením. Znalci nedoporučili její výslech v přítomnosti obžalovaného a doporučili minimalizovat další výslechy z důvodu retraumatizace. Posttraumatická stresová porucha vznikla v přímé souvislosti s jednáním obžalovaného. Znásilnění, pokud k němu došlo, bylo vrcholem traumatizující zkušenosti poškozené s obžalovaným (kromě znásilnění šlo o omezování osobní svobody, drobné fyzické ataky, žárlivé scény, dehonestující poznámky). Popsaná situace naplňuje objektivní i subjektivní kritéria způsobivosti vyvolat posttraumatickou stresovou poruchu. Poškozená vykazuje příznaky této poruchy v podobě flashbacků na znásilnění, vyhýbavého chování, hypervigility, poruchy spánku, snů nepříjemných obsahů. Naproti tomu není

přítomna neschopnost vybavovat si některé důležité momenty z expozice stresoru, nebyly zjištěny poruchy koncentrace, poškozená popřela nadměrnou úlekovou reaktivitu a podrážděnost. Pokud jde o možnost agravace či simulace, znalci nezjistili rozpory ve výpovědích poškozené, odpovídala bez latencí, uváděla přiléhavé detaily, emoce i neverbální projev odpovídaly sdělovanému obsahu. Znalci nezjistili motivaci, pro kterou by mluvila nepravdu. Od incidentu poškozená trpí sociální stažeností, nedovede si nyní představit, že by si našla dalšího partnera, trpí poruchami spánku, příznaky posttraumatické stresové poruchy a depresí. Je však schopna pracovat. Od incidentu je dosud omezena na svém obvyklém způsobu života. Závažnost posttraumatické stresové poruchy je středně těžká, příznaky dosud trvají, prognóza je nejistá.

38. V psychologické části posudku se uvádí, že osobnost poškozené je celkově v normě, zatím stále v procesu dozrávání a aktuálně ovlivněná traumatizující zkušeností. Jeví se primárně extrovertně laděná, optimistická a zvýšeně důvěřivá, avšak aktuálně sociálně stažená, zvýšeně podezřívavá, emočně labilní a se zvýšeným sociodepresivním laděním. Na průměrné úrovni lze u ní hodnotit sebejistotu, ctižádostivost, rezervovanost a sebekritičnost. Vyšší je pečlivost, impulzivita a nejsou vyloučeny mírné histrionské rysy a interpersonální závislost. Zvýšena se jeví ochota k druhým a intuitivní zaměření. Je prosociálně orientovaná, bez známek zvýšené agresivity, důležitou hodnotou je pro ni směřování k nezávislosti a dobré rodinné vztahy. Dokáže zpravidla dobře regulovat své chování. Má vynikající intelekt. Je schopna správně vnímat prožívanou událost, zapamatovat si ji a reprodukovat, její obecná věrohodnost je z psychologického hlediska dobrá a zachovalá. Nebyl u ní zjištěn sklon ke zkreslování výpovědi. Motivace oznámení skutku souvisí s potřebou redukce ponížení, snahou po zotavení z následků traumatizující události a strachem z obžalovaného (potřebou se chránit). V rámci výpovědi poškozené ve spisu znalec nezaznamenal zásadní rozpory nebo zvláštnosti psychologického charakteru, k její výpovědi uvedl totéž, co již bylo uvedeno v psychiatrické části posudku, a ztotožnil se i s doporučením minimalizace dalších výsledků z důvodu rizika retraumatizace.

39. V doplňku tohoto znaleckého posudku, který vypracovali dne 9. 2. 2019, znalci uvedli, že retraumatizace, tedy opětovné prožívání traumatizujících událostí, může být vyvolána přímým kontaktem s pachatelem, ale například také ožívováním vzpomínek na traumatickou událost výsledkem, znaleckým zkoumáním a podobně. Riziko retraumatizace, a tedy zhoršení zdravotního stavu, bývá přítomno u nemocných posttraumatickou stresovou poruchou, u nichž dosud nedošlo ke zpracování traumatu, jako je tomu v případě poškozené. Posttraumatická stresová porucha byla vyvolána znásilněním, některé její příznaky (flashbacky, poruchy v sexuální oblasti) se ke znásilnění přímo vážou. Kromě znásilnění hrálo roli v rozvoji poruchy i omezování osobní svobody a další ohrožující chování obžalovaného (dehonestující poznámky, nadávky, ponižování, drobné fyzické ataky, emoční nátlak, vyvolávání pocitů viny). Zásadním incidentem pro vývoj traumatu bylo znásilnění, další popsané doprovodné chování k rozvoji poruchy přispělo, ale samotné by k jejímu rozvoji nevedlo. V době prošetřované události nebyla poškozená z psychiatrického hlediska na obžalovaném závislá, měla z něho strach. Byla schopna projevit nesouhlas s pohlavním stykem před i při pohlavním styku a také jej projevila (sdělením, že si styk nepřeje, neverbálně – odstrkáváním, později pouze při styku již jen plakala).

40. V druhém doplňku znaleckého posudku, který vypracovala po konzultaci s PhDr. Vyměťalem MUDr. Cendelínová, znalkyně uvedla, že vzhledem k délce trvání posttraumatické stresové poruchy, která se rozvinula prakticky bezprostředně po znásilnění, lze tuto poruchu klasifikovat jako těžkou újmu na zdraví, neboť poškozená touto poruchou trpěla s jistotou ještě 1. 10. 2018, kdy byly znalecky zkoumána, a po tu dobu byla omezena na obvyklém způsobu života. Porucha tedy trvala minimálně dva měsíce, mohla by však trvat až dosud. V závažných případech přechází posttraumatická stresová porucha do poruchy osobnosti po prodělaném duševním onemocnění, k průběhu onemocnění po 1. 10. 2018 se však znalkyně u poškozené nemůže konkrétně vyjádřit, neboť ji od té doby nevyšetřila ani nemá k dispozici žádné lékařské zprávy z období po tomto datu. Prognóza posttraumatické stresové poruchy byla v době znaleckého

zkoumání nejistá. Je možné, že se psychický stav poškozené mohl dále zhoršovat, a v takovém případě by byla namíste adekvátní psychoterapeutická, případně psychiatrická léčba. Prognóza této duševní poruchy je závislá na odolnosti každého jedince, případné léčbě traumatu, kvalitě zázemí, přítomnosti dalších traumatizujících zkušeností. Poškozená byla omezena ve svém obvyklém způsobu života minimálně po dobu dvou měsíců, a to zejména poruchou spánku, flashbacky na znásilnění, vyhubavým chováním, hypervigilitou, přítomností snů s nepříjemnými obsahy a depresivním prožíváním.

41. Znalce MUDr. Cendelínová v hlavním líčení nad rámec skutečností uvedených výše uvedla, že posttraumatická stresová porucha může být obecně zapříčiněna jakýmkoli traumatem, nemusí jít pouze o sexuální trauma. Chování poškozené bezprostředně před sexuálním stykem (svlečení se) vnímala jako její zoufalou snahu nějak zvrátit počínání obžalovaného, když předchozí strategie, jak zabránit sexuálnímu styku, jehož se obžalovaný domáhal, byly neúčinné. Poškozená znalce řekla, že měla z obžalovaného strach, tato skutečnost vyplynula i z testovacích metod provedených znalcem PhDr. Vymětalem. Poškozená se jim nejevila nevěrohodná, je nicméně možné, že by podala přizpůsobenou výpověď. Sociální staženost poškozené se projevovala i při znaleckém vyšetření, byla ostýchavá, nesmělá; sociální staženost není diagnostickým kritériem pro posttraumatickou stresovou poruchu, znalce by ji přiřadila spíše k depresivní poruše, o níž netvrdila, že by souvisela přímo s incidentem, její etiologie je nejasná. Vyhubavé chování se vztahuje například k místu, kde došlo k traumatizující události nebo kde by mohla přijít do kontaktu s osobou, která jí trauma způsobila, neznamená to, že se poškozená vyhýbá všem sociálním kontaktům.

42. Znalec PhDr. Vymětal v hlavním líčení nad rámec skutečností uvedených v posudku uvedl k fotografiím poškozené ze srpna 2018, které předložila obhajoba, že skutečnost, že poškozená se na fotografiích usmívá a pózuje s přáteli na zřejmě teambuildingové akci, nevylučuje její posttraumatické prožívání, neboť na fotografiích se lidé stylizují, navíc se mohla nacházet v situaci, která ji subjektivně neohrožovala. Tyto fotografie proto nic nemění na závěrech jeho posudku. Příčinou posttraumatické stresové poruchy (obecně) může být i jiný traumatizující zážitek v sexuální oblasti, než je znásilnění, může jí být např. pronásledování, jakási dehonestace, aktivity, kterou jsou v rozporu s osobností jedince, on s nimi nesouhlasí, ale podvolí se jim. O jednání poškozené před činem (svlečení se) se domnívá, že to byl určitý marný pokus odclonit pozornost obžalovaného a že takto zareagovala v kontextu předchozích nepříjemných zkušeností, navíc k tomu přispěla její osobnostní nedozrálost, když nemusela správně vyhodnotit své jednání nebo svůj záměr. Byl tam přítomen strach, poškozená se bála, že ji obžalovaný zmlátí. Ze svého pohledu vyjádřila nesouhlas, i když je pravda, že pro nás je to špatně uchopitelné. Poškozená má západní způsob myšlení, kde skutečně stačí říct „ne“ a znamená to „ne“. V naší kultuře toto (že stačí verbální vyjádření nesouhlasu a je to jasné) možná tak přímo ještě vždycky chápáno není. Znalec si myslí, že poškozená vycházela při svém odmítnutí ze zkušeností své kultury a přišlo jí, že to je jasné.

43. Svědkyňe C. M. uvedla, že poškozenou znala pracovně, poté se staly přítelkyněmi. Obžalovaného znala jako přítele poškozené, setkala se s ním 3x-4x. O jejich vztahu nic nevěděla, poškozená si jí na nic nestěžovala. Měla pouze takový pocit, že vztah se po jejich příjezdu z Mauriciu nevyvíjel úplně dobře, že obžalovaný se tu cítil osaměle.

44. Svědkyně byla tehdy na Madagaskaru a poškozená jí zatelefonovala a řekla jí, že obžalovaný jí znásilnil a aby o tom neříkala kamarádům. Měla pocit, že poškozená je v šoku. Svědkyně zavolala do Prahy Thomasi R. a požádala ho, aby se zašel za poškozenou podívat, co se děje. Teprve po jejím návratu jí pak poškozená v krátkosti řekla, co se přihodilo. Sdětila jí pouze, že se pohádali a obžalovaný jí znásilnil, žádné detaily nepopisovala. Pamatuje si, že v době po této události poškozená hodně zhubla, myslí si, že jí to poznamenalo i psychicky, že byla otřesena.

45. Svědkyňe A. L. popsala, že s obžalovanou byly kolegyně v práci, spíše známé než kamarádky, s obžalovaným se mimo pracovní prostředí setkala pouze jednou. Před projednávanou

událostí neměla o jejich vztahu žádné informace, poškozená si na obžalovaného nikdy nestěžovala, stop násilí si na ní nevšimla.

46. Svědkyně měla tehdy odjet na měsíc do ciziny a zavolať jí Thomas R., že s poškozenou se něco stalo a jestli by po dobu její absence nemohla bydlet v jejím bytě. Ví, že se s ní pak setkala a předala jí klíče od bytu, ale nic jí při tom nezarazilo. Potom večer (nebylo to tentýž den, ale možná v témže týdnu) byli na nějaké zahrádce a sledovali mistrovství světa ve fotbale. U stolu se svědkyní byli Thomas i poškozená, která nevypadala moc dobře, byla nějaká nesvá. Svědkyně jí nabídla, že se půjdou projít. Když vyšly ven, poškozená se rozplakala a řekla jí, co se stalo. Svědkyně nabídla poškozené, že si může dojet pro věci do bytu, kde bydlela, a přestěhovat se k ní ihned. Vzali taxík a jeli k tomu bytu. Poškozená opakovala, že hlavní je, že musí vyzvednout kočku, měla strach, že kočku obžalovaný zabije. Poškozená řekla taxikáři, aby zastavil o podál. Neustále plakala a pouze opakovala, že by to svědkyně nechopila, a nakonec z ní vypadlo, že došlo ke znásilnění. Poškozená měla strach vrátit se do toho bytu, zavolaly tedy policii.

47. Žádné předchozí násilné jednání obžalovaného jí poškozená nepopisovala, je ale pravda, že mluvila o nějakém deníku (či sešitu nebo poznámkovém bloku) obžalovaného, ve kterém měly být věci, z nichž šel strach; to ale bylo všechno, co jí řekla. Ví, že si z toho poškozená pořídila nějaké fotografie jako důkazy.

48. Není odborník, aby rozeznala, jak na tom potom poškozená byla psychicky. Ten večer mistrovství světa byla vyděšená, měla strach, ale jinak si u ní nevšimla, že by se nějak projevovala. Hned druhý den ale tehdy svědkyně odjela na 6 týdnů, tak poškozenou viděla až po svém návratu.

49. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně uvedla, že poškozená jí řekla (v ten večer, kdy byl fotbalový zápas), že když přijeli do Prahy, začal být obžalovaný jiný, násilný, žárlivý, občas jí mlátil, a že se bála, že ji zabije, protože jí tím vyhrožoval. Poté, co jí tato část výpovědi z přípravného řízení byla v hlavním líčení přečtena podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu, uvedla svědkyně, se si vzpomíná, že jí poškozená říkala, že když byli na Mauriciu, bylo všechno v pořádku, a že se takto obžalovaný změnil po příjezdu do Prahy. Tyhle věci jí musela říct někdy později, ne ten večer, kdy bylo mistrovství světa.

50. **Svědék Thomas R.** uvedl, že poškozenou zná pět a půl roku. Když přijel do Prahy, byla jeho nadřízenou, posléze se spřátelili, měli velmi dobré přátelské vztahy. Obžalovaného svědek poznal na Mauriciu, bral ho jako přítele poškozené, také s ním měl dobré vztahy, po svém příjezdu do Prahy u něho obžalovaný dokonce nějaký čas bydlel, navíc vedle přátelského vztahu byl i jeho kolegou v práci. Před projednávanou událostí neměl žádné poznatky, že by vztah obžalovaného a poškozené nefungoval, poškozená si mu nikdy nestěžovala, obžalovaného vnímal jako velice hodného člověka.

51. Tehdy mu volala někdy navečer Célia a řekla mu, že poškozená byla obětí znásilnění. Svědek měl pracovat přes noc, tak nabídl, že pokud poškozená potřebuje někam odejít, může jít do jeho bytu. Setkali se s poškozenou pouze letmo, když odcházel do práce. Viděl, že není v dobrém stavu, nechtěl jí klást otázky. Pak se ale ukázalo, že její pobyt u něho nebude mít dlouhé trvání, protože poškozená měla kočku a svědek je na kočky alergický. Ráno se svědek vrátil z práce, poškozená odešla, přes den se vrátila do svého bytu, protože obžalovaný pracoval. Bylo tehdy finále mistrovství světa ve fotbale (tuší, že ve 23.00 hod.), které pak všichni odešli do Riegrových sadů sledovat. Svědek toho moc nenaspal, docela dost také popil, tak jsou jeho vzpomínky mlhavé. Sama poškozená mu nikdy nepopsala, co přesně se mezi ní a obžalovaným tehdy odehrálo, a on se jí na to nikdy nezeptal. To, že jí obžalovaný znásilnil, mu ale poškozená později řekla. V práci jí vídal každý den, setkávali se i mimo práci jako kamarádi, ale už to bylo méně časté. Jediná změna, které si u ní všiml, byla, že trochu zhubla. S obžalovaným se o celé věci vůbec nebavil.

52. Podle § 211 odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 202 odst. 3, 5 tr. řádu soud dále přečetl protokol o výsledku **svědkyně M. T.** z přípravného řízení. Svědkyně uvedla, že poškozenou předtím znala

pár měsíců z práce jako usměvavou, společenskou, bezproblémovou osobu, která je velice přímá, blíže se ale neznaly. Viděla se s ní při sledování zápasu mistrovství světa ve fotbale, kdy na konci zápasu poškozená začala najednou plakat a říkala, že se musí vrátit domů, že jí obžalovaný zabije kočku, že půjde na policii. Svědkyně jí řekla, že půjde s ní, obžalovaná byla naprosto v panice, plakala. A. ji odvedla na policii, svědkyně zůstala s přáteli v baru, kde jí Thomas R. vysvětlil situaci. Řekl jí, že tam bylo násilí ze strany obžalovaného vůči poškozené. Čekali, až se poškozená vrátí z policie. Pak jim řekla, že došlo k verbálnímu a fyzickému násilí a ke znásilnění. Konkrétně říkala, že tam byl sexuální styk, který nechtěla a nepřála si jej, a že se obžalovaný často choval výhrůžně a slovně ji vydíral, pokud jde o kočku. V následující době, asi po dobu dvou týdnů, byla poškozená spíše uzavřenější, vypadala smutně, méně se smála.

53. Soud dále provedl dokazování **listinnými důkazy**, z nichž podstatné jsou zejména následující důkazní prostředky, resp. důkazy z nich vyplývající:

- V SMS komunikaci mezi obžalovaným a poškozenou, zachycené na fotografiích obrazovky mobilního telefonu, dle sdělení zmocněnkyně poškozené z večera dne 14. 7. 2018 (č. l. 593-596) poškozená píše obžalovanému, aby se uklidnil, než dorazí. Jestli o tom nechce mluvit, vezme si jen věci. Pokud je schopný to vyslechnout, tak... Obžalovaný reaguje dotazem, zda poškozená bude spát u svého milence. Na to v 19.25 hod. poškozená píše: „*Je ti špatně z toho, žes mě znásilnil? Lituješ tobo aspoň?*“ a o minutu později dodává: „*To se pozná podle „moodu“, ve kterým jsi... A není to žádný můj milenec, přestaň s tím.*“ Obžalovaný na první zprávu, v níž poškozená zmiňuje znásilnění, reaguje slovy: „*Nikdy jsem to neměl udělat a klesnout tak hluboko.*“ Dále píše, že se ho (*miněno údajného milence*) zítra v kanclu zeptá a že v každém případě už nemá co ztratit. Poškozená mu v 19.27 hod. píše: „*Tak tedy neklesej ještě níž, prosím tě, a nebej mě přijít v klidu. Pochop, že by pro mě bylo těžký spát v posteli, kde k tomu došlo...*“ a v další zprávě se ho ptá, zda toho vůbec lituje. Ve 21.59 hod. píše obžalovaný poškozené, jestli se nechce vrátit, že už to je jen pět dní, v pátek už tu on nebude. Poškozená odpovídá: „*A mezi 2 najdeš konečný způsob, jak mi ublížit.*“ Obžalovaný odpovídá, že ne, že to skončilo. Poškozená na tato slova reaguje 4 krátkými na sebe navazujícími zprávami: „*Skončilo to taky večera a dneska ráno Dokud jsi mně neznásilnil Zatímco jsem plakala Naprosto bezohledně*“. Na tyto zprávy obžalovaný reaguje slovy: „*Omlouvám se Klesnul jsem hluboko*“. Poškozená mu píše, že se ani nemá snažit se omlouvat, obžalovaný odpovídá, že v pátek ho už neuvidí, a poškozená reaguje: „*Ty si fakt myslíš, že to bude stačit na to, abych zapoměla na to děsný znásilnění??*“
- V SMS zprávě obžalovaného vztahující se zjevně k incidentu, k němuž došlo v minulosti, kterou poškozená doložila, obžalovaný napsal (č. l. 597-598; tlumočnice upozornila, že francouzský text je psán s řadou překlepů, chyb, bez některých předložek, evidentně vynechaných slov, takže se v něm vyskytuje řada hůře srozumitelných pasáží): „... *pamatuju si každý projev násilí, každou ránu. Sebe, jak si na tebe lehám, držím ti přitom paže, aby ses nemohla hnout, jak tě fackuju, když jsem na tobě, a když ses zpodě mě dostala, zase znovu jsem tě bil... tebe, jak sis zakryla pusou rukou, abys nekríčila, aby ses pokusila se ovládnout, znovu tě vidím na pohovce, a sebe, jak (? lehám si) na tebe a jak ti trhám tričko, a jak jsem ti roztrhnul nábrdelník (? od) tvého otce... tebe, jak se pokoušíš skočit z balkonu, ochromená hrůzou, že umřeš rukou tobo, kdo ti říkal, že tě miluje... sebe, jak jsem nalítej a jak se chovám jako šílený maniak, tebe, jak seš z tobo absolutně zděšená a jak doufáš, že to peklo ustane... sebe, jak tě násilím držím a cloumám s tebou... sebe, jak tě násilím objímám a lehám si na tebe... sebe, který ji (? nejasná formulace, která může odkazovat na výše zmíněnou hrůzu) neprožil, ale který ji nechal prožít tebe... brímě těchhle vzpomínek je pro mě těžký... vidět tě tak zoufale plakat... a svíral přitom tvoje tělo... říkal ti, že tuble osobu miluješ nade všechno na světě, a proč se to děje takhle...“; načež v další zprávě psal: „*užívám se výčtkama, a mám pocit, jako kdyby mi končil život. Znovu myslím na tu rodinu, kterou ve dvou nebudeme mít... na děti, které spolu nikdy nebudeme mít... na cestování ve dvou, o kterém jsme snili, o těch momentech lásky a čirého štěstí. Já se budu každý ráno probouzet, a ty vedle mě budeš chybět, a večer, když přijdu domů, přijdu sám. Bez**

tebe – tebe, která přicházela až po mně, říkala mi, co přes den dělala, říkala mi, jak se celý den tolik těšila na tuble chvíli, na to být v posteli... Dal bych všechno za to, kdyby láska, kterou ke mně cítíš, byla o hodně silnější než tyhle špatný vzpomínky, abys neodešla, ale abys v ni věřila... aby sis řekla, že až dotud jsem tomu dával všechno a že odmítáš opustit to, k čemu jsme se dali tělem i duší... Při odjezdu z Mauricia jsi byla smutná, a současně šťastná... já, při návratu, bude nešťastnej, že se s tebou už nikdy neuvídím... snažím se na to nemyslet, že nasednu do tohohle ztraceného letadla a že dál (fotografie nezachycuje celou zprávu – pozn. soudu.)

- Další SMS komunikace mezi obžalovaným a poškozenou doložená zmocněnkyní poškozené (č. l. 388-389) proběhla mezi 11.11 hod. a 11.14. hod. přesně nezjištěného dne (z obsahu vyplývá, že zřejmě krátce před projednávaným incidentem). V této komunikaci se obžalovaný ptá poškozené, co hodlá dělat, ona mu odpovídá, že to je její problém, že měla odejít, hodně ji to bolí. Obžalovaný reaguje, že když to udělá, bude mít jeho smrt na krku, pokud poškozená zítra odejde, on to udělá. Poškozená odpovídá, že obžalovaný odejde a nechá ji v dlužích, které konkrétně vypočítává (nájem atd.), a že toto pro něho není žádný problém, hlavně aby on nebyl v bryndě. Jeho vydírání sebevraždou ji vůbec nezajímá, je to jeho osobní rozhodnutí. V uvedeném duchu si pak vymění ještě několik replik.
- Obžalovaný v pozdější době ve zprávě zasílané svým přátelům (č. l. 583-587) psal, že poškozenou neznásilnil, a popisoval, že si na něj ten den lehla nahá a říkala mu, aby se s ní vyspal, odstrčil ji a několikrát ji požádal, aby se oblékla, aniž by se jí dotknul.
- Dne 13. 12. 2018 zaslal obžalovaný poškozené dlouhou zprávu (č. l. 588-589), v níž jí vyčítá, že lhala a veškerou vinu hodila na něj, připomíná jí, že jí říkal, aby se zase oblékla, že si na něho lehla nahá a řvala: „*Píchej mě, protože pro tebe nejsem nic než kurva*“, že se jí ani nedotknul, říkal jí, ať se zase oblékne, ale ona na všechno kašle a jednoduše nechtěla ztratit tvář. V závěru zprávy píše, že poškozená určitě upozorní policajty v Praze, že ji kontaktoval, a řekne, že ji obtěžuje, aby se mu zase pokusila uškodit, ale on je na Mauriciu a nemyslí si, že s tím moc nadělají. Dále jí píše, že důsledky jejího lhaní jsou reálné a poškozená si je bude muset nést, přičemž po přání, aby si užila Vánoce a šťastný nový rok, se loučí se slovy, že se brzy uvidí.
- Dne 22. 12. 2018 pokračoval obžalovaný dalšími výčitkami vůči poškozené prostřednictvím sms (č. l. 591-592): uváděl, že to, co poškozená dělá, není správné a vyzýval ji, aby řekla, jak věci doopravdy probíhaly; dodává, že na ni už kašle a nechce o ní slyšet, ale je-li taková, jakou se tváří být, měla by říci pravdu (*první část sms konverzace není obžalovaným zcela dokončena – pozn. soudu*) – následuje druhá část, jež pokračuje v obdobném duchu: „*Můžeš žít? Můžeš se na sebe koukat do zrcadla s tím tvým takzvaným klidným svědomím? Nemáš žádný právo dělat to, co děláš. Pro jednou od 16. července udělej, co je správné. Já si ten den pamatuju, netvrdím, že mám čistý ruce, ale ty taky ne... Dřív nebo pozděj musí každá pravda vyjít najevo. Jseš-li taková, jakou jsi se vždycky tvářila být, ta, kterou jsem miloval, řekni pravdu.*“
- V nedatované konverzaci (č. l. 392, překlad na č. l. 395) poškozená obžalovanému vyčítala, že je škoda, že měl až následně náladu jít do kostela a žádat o odpuštění namísto toho, aby na to myslel před spácháním svého hnusného činu; obžalovaný na to reagoval tím, že už poškozené nikdy nechce ublížit, ani fyzicky ani citově. „*Nechci Tě už obtěžovat sexem. Nechci, abys se mnou byla nešťastná. Chci Ti vrátit štěstí, které jsi mi dávala. Promiň.*“
- Dne 30. 1. 2019 (č. l. 408, překlad na č. l. 415 pod č. 1) napsal obžalovaný poškozené vyčítavou zprávu, v níž se jí táže, proč to všechno udělala s tím, že před vzpomínkami a prožitým neutecou, ať poběží jakkoli. Podle obžalovaného zatajila poškozená pravdu a znechucuje ho, že jej nazvala hnusným pedofilem. Nebude jí už kontaktovat, ale potřebuje tomu rozumět.

- Komunikace s Célií (č. l. 396, překlad na č. l. 397) zjevně navazuje na sdělení o událostech dne 14. 7. 2018 – Célie se poškozené ptá, co bude dělat a zda půjde na policii, spolu pak řeší další kroky ohledně obžalovaného, zmíněn je také Thomas, poškozená uvádí, že ji obžalovaný obvinil z poměru s ním. Komunikace končí sdělením poškozené, že vše řekla policistům a ti ji nyní vezou na stanici.
- Z komunikace s Thomasem R. (č. l. 399, překlad na č. l. 398) je zřejmé, že si s ním poškozená ve večerních hodinách dne 14. 7. 2018 domlouvala osobní schůzku.
- Ve skupinové konverzaci označené jako ‚Les bébés‘ (č. l. 402-403, překlad na č. l. 404) ze dne 14. 7. 2018 popisuje poškozená svým přátelům události tohoto dne. Uvádí, že po svém příjezdu do Prahy začal být B. zlý, bil ji, pak toho vzápětí litoval a ‚sekal latinu‘, ale jen do příštího konfliktu. Jejich vztah se neustále zhoršoval, až mu oznámila jeho konec. Tím se však situace ještě zhoršila a vygradovala tím, že ji B. dnes ‚pohlavně zneužil‘. Plakala a bránila se, ale on toho nenechal až do vyvrcholení. Popisuje přátelům své další kroky a uzavírá tím, že do odjezdu B. na Mauricius bude u své kamarádky.
- Z výpisu telefonické komunikace poškozené ze dne 14. 7. a 15. 7. 2018 (č. l. 405) je zřejmé, že dne 14. 7. telefonovala otcí, Thomasu R. a Aurelii L. a dne 15. 7. matce.
- Poškozená předložila prostřednictvím své zmocněnkyně také písemné **prohlášení oběti o dopadu trestného činu na její život**. Soud vyhověl žádosti zmocněnkyně, aby jej v hlavním líčení mohla přečíst. Poškozená ve svém prohlášení popisuje, že je nyní úplně jiným člověkem, než byla před třemi lety. Kdysi mívala pestrý společenský život a ráda se obklopovala lidmi, nyní však není s to plnohodnotný společenský život vést. Kvůli tomu, co se stalo, opustila svoji milovanou Prahu, v níž se do té doby cítila bezpečně a jako doma, i práci, která ji naplňovala a kterou měla ráda. V očích kolegů se stala ‚tou znásilněnou dívkou‘, protože rodina obžalovaného informace z jejího soukromého života přenesla na pracoviště, když kontaktovala přátele a kolegy poškozené a snažila se jim předat svoji verzi toho, co se stalo. Poškozená se bála setkat se ještě s obžalovaným, bála se o svůj život. Nyní pobývá v zemi, kde si připadá jako cizinec, a vykonává práci, která ji živí, ale kterou vůbec nemá ráda. Vyčítá českým orgánům činným v trestním řízení, že ji neochránily a její věci se dostatečně nezabývaly. Navštívila řadu terapií – psychologa, psychiatra, hypnoterapeuta. V noci jí budí noční můry. Vybavuje si okamžiky násilí ze strany obžalovaného, jehož se na ní dopouštěl během trvání jejich vztahu. Vyčítá si, že ač inteligentní a citlivá vůči domácímu násilí, neodešla od něho dříve. Chybí jí život, jež žila předtím, než došlo k projednávané věci.
- Z lékařské zprávy gynekologické ambulance ze dne 16. 7. 2018 plyne, že poškozená neutrpěla v důsledku vykonaného pohlavního styku žádná poranění těla ani pohlavního ústrojí, reprodukční orgány nebyly během vyšetření bolestivé; závěr gynekologického vyšetření byl v normě.
- Z lékařské zprávy ze dne 24. 11. 2020 doložené poškozenou k výzvě soudu (č. l. 579, překlad na č. l. 580) se podává, že poškozená ve dnech 13. 12. 2019, 29. 1. 2020 a 11. 3. 2020 navštívila ve Francii psychiatra ve spojitosti s posttraumatickým stresem na základě znásilnění, k němuž mělo dojít v partnerském vztahu v červenci 2018.
- Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 16. 7. 2018 včetně náčrtku a přiložené fotografické dokumentace se podává popis bytu na adrese Xxx, jež obývali obžalovaný a poškozená a v němž došlo k sexuálnímu aktu mezi nimi dne 14. 7. 2018. Známký proběhnuvšího násilí v bytě zjištěny nebyly.
- Z protokolu o zadržení obžalovaného ze dne 16. 7. 2018 plyne, že byl obžalovaný předmětného dne v 10.30 hodin zadržen policejním orgánem v prostorách odboru azylové a migrační politiky na xxx Z obavy, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku,

ochrana veřejného pořádku a osoba by se mohla pokusit o útěk, byla obžalovanému nasazena pouta.

- Na fotografiích předložených obhajobou u hlavního líčení je poškozená spolu se svými kolegy či přáteli; fotografie mají v zápatí uvedeno „xxx xxx xxx“, jedná se tedy o fotografie z akce společnosti, v níž obžalovaný i poškozená v Praze pracovali, pořízené necelý měsíc poté, co došlo k nyní projednávanému incidentu. Mladí lidé – muži i ženy, včetně poškozené, na fotografiích pózují s nafukovacími předměty symbolizujícími léto, tváří se bezstarostně a usmívají se.

54. Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil následující skutkové závěry:

55. Obžalovaný B. L. a poškozená S. L. byli partneři, již se seznámili roku 2017 na Mauriciu, v rodišti obžalovaného. Svůj vztah posléze stvrdili formálním aktem – registrovaným partnerstvím podle francouzského práva. Po nějaké době soužití se dohodli na přestěhování do Prahy, kam přicestovali v březnu roku 2018. Obývali spolu pronajatý byt na Praze 5. Ze souladných pasáží výpovědí obou dvou vyplynulo, že se jejich vztah po nějakém čase zhoršil, byť se výpovědi lišily ohledně okamžiku, kdy k tomu mělo dojít. Obžalovaný toto zhoršení spojoval s přestěhováním do Prahy, uvedl, že poté jejich vztah ochladl a poškozená nevěděla, co chce. Poškozená zdůraznila násilnou povahu obžalovaného, která se začala projevat již v roce 2017 na Mauriciu, popsala incident, k němuž došlo již tam, a také zmínila, že obžalovaný jí v smskách původně sděloval, že za ní ani do Prahy nepřijede. Nakonec to ale udělal a pražské soužití s sebou přineslo další zhoršení jejich partnerského života včetně četných konfliktů, obviňování, žárlení a nedorozumění.

56. Ze shodných důvodů, pro které hodnotil soud výpověď poškozené jako věrohodnou ve vztahu k projednávanému skutku (k tomu viz dále), považoval za věrohodné také její vylíčení toho, jak na ni obžalovaný žárlil, obviňoval ji z nevěry, vylíval si na ní zlost. Byl verbálně agresivní – označoval ji kurvou nebo děvkou, fyzicky ji napadal: dal jí facku, chytal ji pevně za ruce, smýkal s ní o zeď nebo o zem, hodil s ní na postel a podobně. Zmínil, že by mohl ublížit i její kočce. Jednou vyhrožoval poškozené také vlastní sebevraždou. Poškozená, jak sama připustila, na něj v rámci konfliktů křičela a nadávala mu. Nakonec to byla ona, kdo se začátkem července 2018 rozhodl vztah ukončit. I poté spolu ale nadále žili v bytě na xxx a spali v jedné posteli. Agresivní povaha obžalovaného se podává také ze zachycené komunikace mezi nimi. Svědci, kteří oba znali z práce, naopak o násilnostech mezi nimi nevěděli, dokud jim poškozená nepopsala, že ji obžalovaný znásilnil. Svědek R. uvedl, že ho takové zjištění překvapilo, neboť obžalovaného do té doby vnímal jako hodného člověka. Toto však koresponduje s vyjádřením poškozené, která mj. ve svém prohlášení oběti uvedla, že se snažila, aby na pracoviště podrobnosti z jejich intimního života nepronikaly.

57. Stran událostí, k nimž došlo dne 14. 7. 2018, proti sobě stojí dvě odlišné verze: jednu předložila ve své výpovědi poškozená, jinou obžalovaný. Obžalovaný popisoval zcela dobrovolný sexuální styk, na kterém poškozená aktivně participovala, až cca minutu po jeho skončení jej měla náhle obvinít, že ji znásilnil. Omluvil se jí, i když to vnímal jako dobrovolné. Poškozená ve velmi podrobných výpovědích popsala skutek i předchozí soužití v zásadě tak, že obžalovaný opakovaně naléhal, nadával jí, ona jednoznačně pohlavní styk s ním odmítla, nakonec se pokusila jeho naléhání vyřešit tím, že se sama svlékla a zdůraznila, že sex nechce, ale pokud nepotřebuje její souhlas, ať to udělá. Následně došlo k pohlavnímu styku, během kterého poškozená plakala, projevovала verbální nesouhlas. Mimoto se jej pokusila odstrčit, na což jí řekl, že ho zraní, pak už přestala. Potom ji otočil na záda. Po skončení sexuálního styku se měl sám vyjádřit, že ji znásilnil, a omluvit se.

58. Při hodnocení těchto dvou skutkových verzí považuje soud za velmi podstatné, že konzistentnímu, podrobnému a otevřenému (poškozená například vylíčila i své svléknutí se před samotným aktem, jež se na první pohled jeví jako nestandardní a obvykle nehovoří ve prospěch

verze o znásilnění) vylíčení poškozené zcela odpovídá i obsah následných SMS zpráv, které si téhož večera oba vyměnili. Je nelogické a nepochopitelné – pokud by se jednalo o takový průběh sexuálního styku, který obžalovaný popsal – aby následně přizvukoval a omlouval se v reakci na zprávy, v nichž jednoznačně poškozená popisuje svůj pláč a vyčítá mu, že ji znásilnil.

59. Traumatickému sexuálnímu zážitku odpovídají i zjištění znaleckého zkoumání, přičemž soud shodně se znalci nepovažuje za podstatné fotografie z večírku předložené obhajobou (znalec Vymětal přesvědčivě vyložil, že na fotkách se běžně každý stylizuje a nikdo se netváří smutně). Výpovědi více svědků prokazují psychické rozpoložení poškozené po činu. Soud neshledal rozumně představitelnou a dostatečně přesvědčivou motivaci poškozené ke křivému obvinění obžalovaného. Soud tedy konstatuje, že líčení poškozené je logické, přesvědčivé a odpovídá i dalším provedeným důkazům, zatímco obhajoba obžalovaného těmito důkazům odporuje (zejména SMS zprávy z večera, kdy k incidentu došlo). O pravdivosti verze skutkového děje, jak jej popsala poškozená, nemá soud proto důvodné pochybnosti.

60. Je třeba zdůraznit, že projednávaný případ vykazuje četná specifika. Na jednu stranu z provedeného dokazování vyplynulo předchozí opakované útočné počínání obžalovaného vůči poškozené, již tento navíc inkriminovaného dne uzamkl ve společném bytě (s tím, že k tomuto zamčení ale nedošlo bezprostředně v souvislosti s pohlavním aktem: poškozená – ač zavřená v bytě – nebyla během dne omezena ve volbě své činnosti, vypověděla, že sledovala filmy).

61. Na druhou stranu vychází soud z faktu, že se jednalo o partnery, kteří spolu v minulosti udržovali též intimní vztahy (a to podle výpovědi poškozené i v době zhoršení jejich soužití). Tito sice byli ve stadiu, kdy se rozcházel (či, v závislosti na vnímání každého z nich, bezprostředně po rozchodu), stále ovšem bydleli v jednom bytě a spali v jedné posteli. V minulosti (relativně nedávno) se poškozená ani po agresivním chování obžalovaného například nebránila tomu, aby ji objal.

62. Obžalovaný se měl podle poškozené sexuálního styku domáhat v posledních měsících velmi často, nikdy (s mírnou výhradou – jediný opilecký incident skončil líbáním) se však nedopustil násilného jednání, aby ji k němu donutil; sama uváděla, že neměla strach, že by ji znásilnil. Nejedná se tedy například o situaci, kdy by ji již v minulosti donutil násilím k pohlavnímu styku a nyní by tak v jeho jednání byla výhrůžka násilím pro obě strany jasně a jednoznačně obsažena.

63. Poškozená vypověděla, že se obžalovaného dotazovala, zda by ji znásilnil, pokud nebude se sexem dobrovolně souhlasit, na což on reagoval záporně.

64. Sexuální styk, třebaže ve snaze obžalovanému uniknout, podmínila poškozená použitím kondomu. Na jeho naléhání, při němž nepoužil žádnou výhrůžku (ani implicitní), ani násilí se nakonec poškozená sama svlékla a vyzvala jej, ať to udělá, když nepotřebuje její souhlas (který nemá) a právě v tomto okamžiku a na tuto její výzvu obžalovaný reagoval. Svůj nesouhlas se zahájením pohlavního styku tedy vyjádřila poškozená verbálně zcela jednoznačně, toto její do jisté míry iracionální počínání je však soud při vyhodnocování toho, jak mohl její odmítání vnímat obžalovaný, rovněž povinen zvážit.

65. Vycházejí z toho, se skutková podstata trestného činu znásilnění postihuje nejen případy, kdy pachatel donutí jiného násilím nebo pohrůžkou násilí k pohlavnímu styku samotnému (tj. k jeho zahájení), ale i případy, kdy jej těmito nedovolenými prostředky donutí pokračovat ve styku, který byl započat dobrovolně či alespoň za okolností nenaplňujících skutkovou podstatu znásilnění, posuzoval soud i otázku, za jakých okolností pohlavní akt mezi obžalovaným a poškozenou dále pokračoval.

66. Ani v jeho průběhu, jak jej vylíčila poškozená, ale neidentifikoval soud žádné násilí či pohrůžku násilí (resp. jiné těžké újmy) ze strany obžalovaného. Pohrůžka nezazněla žádná (údaj o možnosti zranění byl v odůvodnění obžaloby dezinterpretován, když zde bylo v rámci rekapitulace první výpovědi poškozené nesprávně uvedeno, že „obžalovaný byl našťvaný a říkal jí, že

pokud na něj bude sahat, tak ji zraní; ve skutečnosti ale poškozená vypověděla, že obžalovaný řekl, že bude-li na něj sahat, tak jej zraní). Při posouzení násilí v okamžiku pokračování pohlavního styku je pak třeba – oproti jeho samotnému počátku – vzít v úvahu, že fyzická interakce spojená např. s pevným držením, zalehnutím, v jistém smyslu a samozřejmě v určitých mezích „manipulací“ s tělem druhého apod. je již (běžnou) součástí tohoto styku. Z popisu poškozené pouze vyplývá, že se jej pokusila v jednu chvíli odstrčit, na což jí řekl, že by ho tím mohla zranit, a pak ji přetočil na záda, aby to udělal nejrychleji, jak může. Z tohoto popisu nevyplývá, že by se (ze strany obžalovaného úmyslně) jednalo o násilný projev donucující poškozenou k pokračování pohlavního styku spojený s fyzickým překonáním jejího vážně míněného odporu. Tomu odpovídá i lékařská zpráva z gynekologie, podle níž neměla poškozená žádná zranění na těle a násilná soulož nebyla patrná ani z vyšetření jejího pohlavního ústrojí.

67. Soud tedy shrnuje, že při posuzování věrohodnosti obou navzájem protichůdných verzí skutkového děje dal se zřetelem k dalším důkazním prostředkům přednost verzi, již předložila poškozená. Lze vyloučit, že by dne 14. 7. 2018 došlo mezi ní a obžalovaným ke zcela dobrovolnému sexu, který si oba užívali, jak popisoval ve své výpovědi obžalovaný. Soud má za prokázané, že poškozená s obžalovaným předmětného dne jednoznačně souložit nechtěla a tento svůj nesouhlas vyjádřila jednak verbálně, jednak v průběhu aktu samotného tím, že plakala. Na druhou stranu – ač rezignovaně a podtrhujíc svůj odmítavý postoj – jednala poškozená poměrně iracionálně a nezvykle, jestliže se sama svlékla a vyzvala obžalovaného k tomu, aby to udělal, nepotřebuje-li její souhlas. Nelze přehlédnout, že k samotnému aktu přistoupil obžalovaný – třebaže navzdory slovnímu odporu a později též pláči poškozené – právě na základě této její výzvy. Obžalovaný na poškozenou naléhal, sexu se neustále dožadoval a přemlouval ji. Nepoužil vůči ní ale násilí, aby si sexuální aktivity vynutil, nevyhrožoval jí, že jí ublíží, pokud se mu nepodrobí. Výhrůžka násilím ani jinými neblahými konsekvencemi pro poškozenou pak nebyla ani implicitní – obžalovaný vůči poškozené ani v minulosti nepoužil násilí, aby ji přiměl k pohlavnímu styku, na její otázku odpověděl, že by ji neznásilnil. Sama poškozená uvedla, že takovou obavu v minulosti neměla.

68. A právě úplná absence zákonem předpokládaných prostředků, jimiž si pachatel trestného činu znásilnění vynucuje navzdory vůli poškozeného zákonem vyjmenované sexuální aktivity, je rozhodující **z hlediska právní kvalifikace nyní posuzovaného skutku, a tedy i rozhodnutí o něm.**

69. Má-li být pachatel trestného činu uznán vinným, musí svým počínáním naplnit všechny obecné znaky trestného činu a všechny jeho znaky typové, tj. znaky skutkové podstaty. Nenaplnění byť i jediného z nich znamená, že se jedná o trestného činu nedopustil, jeho trestní odpovědnost nevznikne, a soud je tudíž povinen rozhodnout tak, že jej zproští obžaloby. Tato pravidla tvoří samotnou podstatu trestního práva a zakládají se již na legální definici trestného činu v § 13 odst. 1 tr. zákoníku (arg. *„který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně“*).

70. **Trestného činu znásilnění** podle § 185 odst. 1 al. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, podle al. 2 zneužije-li k takovému činu jeho bezbrannosti. Přísněji [odst. 2 písm. a)] postihuje zákonodárce případy, kdy pachatel tento čin provede souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Poškozeným může být i osoba, s níž měl pachatel dříve pohlavní styky, popř. s ní žije v manželství nebo v poměru druha a družky anebo v partnerství (srov. přiměřeně rozhodnutí Krajského soudu v Banské Bystrici ze dne 13. 6. 1955, sp. zn. 3 To 167/1955, publikované jako R 97/1955 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 6 Tdo 603/2018).

71. **Objektivní stránka** trestného činu znásilnění předpokládá jednak jednání v podobě donucení jiného k pohlavnímu styku, jednak tři alternativně stanovené prostředky (počítaje i alinea druhá čtyři), jichž pachatel k takovému donucení použije.

72. Znak *donucení* vykládá komentářová literatura jako překonání vážně míněného odporu jiného nebo jeho podlehnutí při seznání beznadějnosti kladení odporu, s ohledem na to, že mu pachatel za použití násilí nebo pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy nedal žádnou možnost odpor projevit (Šámal, P. et al. *Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 1834–1849*). *Násilím* je čin spáchán tehdy, jestliže pachatel využije k překonání/zamezení odporu poškozeného fyzické síly. Toto násilí musí být přímo prostředkem na vůli poškozeného. *Pohrůžkou násilí* se rozumí jak pohrůžka bezprostředního násilí, tak i pohrůžka násilí, které má být vykonáno nikoli ihned, ale teprve v bližší nebo vzdálenější budoucnosti. Při srovnání s pohrůžkou bezprostředního násilí je tedy pohrůžka násilí širší, neboť může obsahovat hrozbu, že násilí bude použito s odstupem času. Zbylé alternativy, tj. pohrůžku jiné těžké újmy a zneužití bezbrannosti soud nezvažoval, jelikož skutkové okolnosti podřaditelné pod tyto znaky nebyly obžalobou ani poškozenou v této věci tvrzeny.

73. V rámci výkladu znaku *donucení* soudní praxe zdůrazňuje, že není nezbytné, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor. Postačuje, pokud pachateli musela být zjevná nevole této osoby s jeho jednáním. Možnosti adekvátní obrany je vždy nutno posuzovat jak podle dispozic poškozené osoby, tak podle nastalé situace (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 3 Tdo 885/2018, ze dne 11. 7. 2018, sp. zn. 7 Tdo 828/2018 či ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 3 Tdo 1498/2017 a další).

74. Se všemi těmito rozhodnutími se Městský soud v Praze ztotožňuje a dodává, že ani v nyní posuzované věci nemá – jak uvedeno výše – pochybnosti o tom, že pohlavní styk mezi poškozenou a obžalovaným inkriminovaného dne nebyl ze strany poškozené dobrovolný. Výše uvedené judikatorní případy se ale od nyní projednávané věci podstatně odlišují tím, že v nich byly soudy jednoznačně identifikovány také nedovolené prostředky, jimiž se dotčení pachatelé sexuálních aktivit domáhali (dostřkání poškozené do lesa, její odhození na zem, zakleknutí na ni, přitlačení hlavy poškozené k rozkroku pachatele aj.).

75. Naproti tomu v rozhodnutí ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 4 Tdo 924/2014, zrušil Nejvyšší soud odsuzující a potvrzující rozhodnutí soudů nižších stupňů, když tyto uznaly obžalovaného vinným trestným činem znásilnění za situace, kdy součástí skutkových zjištění sice byl jednoznačný odpor poškozené, pročež ani dovolací soud neshledal opodstatněnými námitky obžalovaného, že mezi ním a poškozenou došlo k oboustranně dobrovolnému pohlavnímu styku po vzájemných dotycích, mazlení a líbání, avšak z těchto skutkových zjištění nevyplývalo žádné použití násilí nebo pohrůžky násilí nebo jiné těžké újmy obžalovaným za účelem zamezení tomuto odporu nebo jeho překonání. Výslovně pak Nejvyšší soud zdůraznil následující: *Donucením k souloži za použití násilí ve smyslu § 185 tr. zákoníku je nutno nepochybně rozumět násilné překonání nebo zamezení fyzického odporu poškozené, nejen vykonání soulože přes její třeba i důrazně vyjádřený slovní nesouhlas.*

76. Obdobný závěr lze nalézt i ve starší judikatuře (vzhledem k tomu, že se tato váže k donucujícímu prostředku v podobě násilí, je použitelná i přesto, že s přijetím nového trestního kodexu doznala skutková podstata znásilnění změn). V rozhodnutí ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 7 Tdo 236/2002 přikročil dovolací soud rovněž ke kasaci odsuzujících rozhodnutí, když postuloval, že zákonnému znaku násilí *neodpovídá zjištění, podle něhož obviněný vykonal s poškozenou pohlavní styk „přes její odpor“: „Toto zjištění totiž nevyjadřuje nic v tom směru, jakým způsobem byl tento odpor překonán, eliminován, resp. proč od něj poškozená upustila. Ve zjištění, že obviněný vykonal pohlavní styk s poškozenou „přes její odpor“, není nezbytně zahrnuto, že obviněný se proti poškozené dopustil násilí.*

77. K tomu je navíc nutno připočítat velmi specifickou okolnost nyní posuzovaného případu, jíž je – jak uvedeno výše – svléknutí se a výzva poškozené vůči obžalovanému. Znalci toto její jednání vysvětlili jako zoufalou rezignovanou reakci na jeho naléhání. Jistou míru iracionality počinání nelze poškozené v její situaci vyčítat, je však zapotřebí brát v potaz nejen její niterní pocity a úvahy, ale – a z hlediska posuzování viny především – vnímání tohoto jejího počinání ze strany obžalovaného, kterého předtím navíc vyzvala, aby si opatřil kondom.

78. Soud si je vědom určitého trendu rozšiřování dosahu skutkové podstaty trestného činu znásilnění patrného v některých zahraničních zemích. Příkladem budiž Spolková republika Německo, kde je od roku 2016 na základě konceptu známého jako „Nein-heißt-Nein“ (*Ne znamená ne*) za znásilnění považováno jednání pachatele, který na jiném vykoná nebo nechá na sobě vykonat sexuální aktivity proti seznatelné vůli poškozeného (*gegen den erkennbaren Willen einer anderen Person*). Optikou takovéto právní úpravy by bylo možno připustit i odsuzující rozhodnutí nyní posuzovaného skutku, s výhradou bližšího zkoumání subjektivní stránky obžalovaného ve vztahu k výše popsanému počínání poškozené. Je však zapotřebí zdůraznit, že takovouto změnu nemůže přinést (a v Německu ani nepřinesla) soudní praxe, nýbrž toliko novela zákona (konkrétně v SRN novela trestního zákoníku ke zlepšení ochrany sexuálního sebeurčení ze dne 4. 11. 2016, *Gesetz zur Änderung des Strafgesetzbuches – Verbesserung des Schutzes der sexuellen Selbstbestimmung*). Případy podobné tomu, který je předmětem tohoto trestního řízení, mohou být impulsem pro takovou legislativní změnu také v České republice (v závislosti na odborné diskuzi, neboť lze jistě najít i argumenty proti takovému kroku), bylo by však v rozporu s ústavním principem dělby veřejné moci (článek 2 odst. 1 Ústavy ČR), pakliže by si soud nyní přisvojil úlohu zákonodárce a nevyčkával případného legislativního procesu by skutkovou podstatu definovanou v trestním zákoníku nyní sám přeformuloval v neprospěch obžalovaného.

79. Kromě toho, že soud neshledal naplnění skutkové podstaty trestného činu znásilnění, nespátřuje v žalovaném skutku ani skutkovou podstatu žádného jiného trestného činu. Soud dále nevyhověl návrhu zmocněnkyně poškozené na vrácení věci státnímu zástupci k došetření za účelem rozšíření trestního stíhání o skutek, který by zahrnoval i násilné počínání obžalovaného vůči poškozené v době před tím, než došlo k nyní projednávané události. V této souvislosti soud připomíná, že je striktně vázán zásadou obžalovací (§ 2 odst. 8, § 220 odst. 1 tr. řádu) spočívající v rozdělení procesních funkcí mezi rozličné subjekty, jež konkrétně soudu ukládá, aby se zaobíral výlučně skutkem, pro který byl obžalovaný před soud postaven. Nepřísluší mu tedy, aby se sám navrženým způsobem domáhal postupu, jenž náleží výlučně orgánům přípravného řízení a jejich posouzení.

80. Soud uzavírá, že jeho zprošťující rozhodnutí v žádném případě nelze zaměňovat s aprobováním počínání obžalovaného či snad vyjádřením kladného stanoviska k němu. Naopak toto jednání vnímá soud jako nevhodné, ponižující, způsobilé ublížit. Pokud by jej ale za stávající právní úpravy kvalifikoval jako znásilnění, odsoudil by obžalovaného při nedostatku naplnění všech znaků skutkové podstaty, tedy fakticky mimo zákon.

81. Jelikož rozhodl soud zprošťujícím rozsudkem, učinil v souladu s § 229 odst. 3 tr. řádu **ve vztahu k nároku poškozené na náhradu nemajetkové újmy** v penězích obligatorní výrok, jímž poškozenou s tímto nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Odvolání nemohou podat osoby, které se tohoto práva po vyhlášení rozsudku výslovně vzdaly. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Praha, 9. února 2021

Mgr. Jan Šott v. r.
předseda senátu